

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 28ης Απριλίου 1994 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-452/93 και T-453/93,

Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa), εταιρία ισπανικού δικαίου που εδρεύει στο Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes, δικηγόρο Biscaye, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

και

Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca), εταιρία ισπανικού δικαίου, εδρεύουσα στο Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes, δικηγόρο Biscaye, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Francisco Santaolalla, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7), δεύτερον, την αναγνώριση του δικαιώματος των προσφευγουσών να λάβουν την προαναφερθείσα χρηματοδοτική ενίσχυση και τρίτον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τους καταβάλει τόκους υπερημερίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ
ΕΥΡΩΠΑΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, Α. Καλογερόπουλο, Α. Saggio και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Κανονιστικό πλαίσιο πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 1992, οι προσφεύγουσες άσκησαν, κάθε μία για λογαριασμό της, προσφυγή βάσει των άρθρων 173 και 174 της Συνθήκης ΕΟΚ κατά των αποφάσεων της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 να μην τους χορηγηθεί, για τα προγράμματα ναυπηγήσεως αλιευτικών σκαφών που υπέβαλαν, η κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων στον τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 4028/86).

2 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, η Επιτροπή μπορεί να χορηγήσει κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση σε σχέδια υλικών επενδύσεων σχετικά με την αγορά ή τη ναυπήγηση νέων αλιευτικών σκαφών. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, σημείο α', ορίζει ότι προκειμένου να τύχουν συνδρομής τα σχέδια πρέπει, μεταξύ άλλων, να εγγράφονται στο πλαίσιο ενός πολυετούς προγράμματος προσανατολισμού που έχει εγκριθεί από την Επιτροπή.

3 Κατά το άρθρο 35, παράγραφος 1, σημείο α', του κανονισμού 4028/86, η Επιτροπή αποφασίζει δύο φορές τον χρόνο για τις αιτήσεις σχετικά με τα σχέδια ναυπηγήσεως, «η πρώτη απόφαση εκδίδεται το αργότερο στις 30 Απριλίου και αφορά τις αιτήσεις που υποβάλλονται το αργότερο στις 31 Οκτωβρίου του προηγούμενου έτους και η δεύτερη απόφαση εκδίδεται το αργότερο στις 31 Οκτωβρίου και αφορά τις αιτήσεις που υποβάλλονται το αργότερο στις 31 Μαρτίου του τρέχοντος έτους». Το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονι-

σμού 4028/86 ορίζει ότι, οι αιτήσεις που δεν μπόρεσαν να τύχουν συνδρομής λόγω της ανεπάρκειας των χρηματοδοτικών μέσων μεταφέρονται μία μόνο φορά στον προϋπολογισμό του επομένου οικονομικού έτους.

- 4 Στις 29 Ιουνίου 1989, υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής η εταιρία Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (στο εξής: Inpesca), για τη ναυπήγηση ενός σκάφους αλιείας και καταψύξεως τόννου. Στις 31 Οκτωβρίου 1989, υπέβαλε παρόμοια αίτηση η εταιρία Pesquería Vasco-Montañesa, SA (στο εξής: Pevasa).
- 5 Στις 18 Δεκεμβρίου 1990, η Επιτροπή απέστειλε στην Inpesca και στην Pevasa τα ακόλουθα πανομοιότυπα έγγραφα:

«Σύμφωνα με το άρθρο 35 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 της 18ης Δεκεμβρίου 1986, υποβάλατε στην Επιτροπή, πριν από τις 31 Μαρτίου 1990 και μέσω της Ισπανικής Κυβερνήσεως, αίτηση χρηματοδοτικής ενισχύσεως εκ μέρους της Κοινότητας προκειμένου να πραγματοποιήσετε το προαναφερθέν σχέδιο.

Βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να σας πληροφορήσω ότι το σχέδιό σας δεν μπόρεσε να τύχει οικονομικής συνδρομής για τον ακόλουθο λόγο: τα διαθέσιμα κονδύλια για τη χρηματοδότηση των σχεδίων του 1990 δεν επαρκούσαν.»

- 6 Η Επιτροπή δέχεται ότι σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, σημείο α', του κανονισμού 4028/86, η απόφαση επί της αιτήσεως συνδρομής έπρεπε να εκδοθεί το αργότερο μέχρι τις 30 Απριλίου 1990. Η Επιτροπή παρατήρησε όμως ότι τον Απρίλιο του 1990 αναγκάστηκε να αναστείλει τη χορήγηση νέων οικονομικών συνδρομών διότι ορισμένα κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων και το Βασίλειο της Ισπανίας της είχαν διαβιβάσει ανεπαρκή ή αντιφατικά στοιχεία όσον αφορά την εξέλιξη του οικείου στόλου, ενώ τα στοιχεία αυτά της ήταν απαραίτητα προκειμένου να κρίνει αν οι υποβληθείσες αιτήσεις συνδρομής

εντάσσονται, για κάθε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, στο πλαίσιο των προγραμμάτων προσαρνατολισμού που είχε ήδη εγκρίνει.

7 Η Επιτροπή διευκρίνισε επίσης ότι οι αιτήσεις των προσφευγουσών που απορρίφθηκαν τον Δεκέμβριο του 1990 μεταφέρθηκαν αυτομάτως στο οικονομικό έτος 1991, σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86.

8 Λαμβάνοντας υπόψη την υπερδυναμικότητα του κοινοτικού αλιευτικού στόλου, η Επιτροπή αποφάσισε τον Απρίλιο του 1991 να αναστείλει τη λήψη αποφάσεων επί των αιτήσεων κοινοτικής ενισχύσεως για τη ναυπήγηση αλιευτικών σκαφών. Γνωστοποίησε όμως, με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 20ής Ιουνίου 1991, ότι όλα τα σχέδια κατασκευής αλιευτικών σκαφών θα επανεξετασθούν στο πλαίσιο της προετοιμασίας των αποφάσεων της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της δεύτερης μερίδας 1991 (ΕΕ C 160, σ. 3).

9 Με έγγραφο της 8ης Νοεμβρίου 1991 η Επιτροπή πληροφόρησε τις προσφεύγουσες ότι τα σχέδιά τους δεν έγιναν δεκτά. Το σχετικό έγγραφο αναφέρει τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με το άρθρο 35 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, υποβάλατε στην Επιτροπή πριν από τις 31 Μαρτίου 1991 και μέσω της Ισπανικής Κυβερνήσεως αίτηση χρηματοδοτικής ενισχύσεως εκ μέρους της Κοινότητας για την πραγματοποίηση του προαναφερθέντος σχεδίου.

Βρίσκομαι στη δυσάρεστη σχέση να σας πληροφορήσω ότι το σχέδιό σας δεν μπόρεσε να τύχει χρηματοδοτικής ενισχύσεως για τον ακόλουθο λόγο: τα διαθέσιμα κονδύλια για τη χρηματοδότηση των σχεδίων του 1991 δεν επαρκούσαν.»

- 10 Με έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1992, η Pevasa διατύπωσε και απηύθυνε στην Επιτροπή ορισμένες αντιρρήσεις όσον αφορά τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991. Ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να την πληροφορήσει αν η αίτηση ενισχύσεως που είχε υποβάλει μεταφέρθηκε στο οικονομικό έτος 1992 και, σε περίπτωση οριστικής απορρίψεώς της, να της κοινοποιήσει την αιτιολογία της απορρίψεως, δεδομένου ότι, κατά την ίδια, το υποβληθέν σχέδιο πληρούσε όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις προκειμένου να τύχει κοινοτικής οικονομικής ενίσχυσης. Στις 27 Ιανουαρίου 1992 απέστειλε πανομοιότυπο έγγραφο προς την Επιτροπή και η Iripesca.
- 11 Αφού δεν έλαβε απάντηση στο έγγραφο αυτό η Pevasa απηύθυνε στην Επιτροπή, στις 18 Μαρτίου 1992, την όχληση που προβλέπει το άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ ως προϋπόθεση για την άσκηση προσφυγής κατά παραλείψεως. Πανομοιότυπη όχληση απηύθυνε και η Iripesca στις 31 Μαρτίου 1992.
- 12 Με έγγραφα της 18ης Μαΐου 1992 η Επιτροπή πληροφόρησε τις προσφεύγουσες απαντώντας στα από 18 και 31 Μαρτίου 1992 έγγραφά τους ότι «τα έγγραφα της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 (...) αποτελούν αμφότερα κοινοποιήσεις αιτιολογημένων αποφάσεων κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 35 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου.» Οι προσφεύγουσες έλαβαν το έγγραφο αυτό στις 25 Μαΐου 1992.
- 13 Τέλος, με έγγραφα της 21ης Μαΐου 1992 η Επιτροπή απάντησε ως εξής στα έγγραφα της 7ης και της 27ης Ιανουαρίου 1992:

«Όσον αφορά την πρώτη ερώτησή σας, δηλαδή τη δυνατότητα να μεταφερθεί το σχέδιό σας στο οικονομικό έτος 1992, η απάντηση απορρέει από το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86, που προβλέπει ότι οι αιτήσεις που δεν μπόρεσαν να τύχουν συνδρομής λόγω της ανεπάρκειας των διαθέσιμων χρηματοδοτικών μέσων μεταφέρονται μία μόνο φορά στον προϋπολογισμό του επομένου οικονομικού έτους.

Όσον αφορά τη δεύτερη ερώτησή σας θα ήθελα να επισημάνω ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση της Επιτροπής 91/C 331/03 (ΕΕ C 331), ο πίνακας των σχεδίων που εγκρίθηκαν για να τύχουν χρηματοδοτικής συνδρομής είναι στη διάθεση όποιου τον ζητήσει. Ο πίνακας αυτός δίνει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να εξετάσουν και ενδεχομένως να ζητήσουν από το Δικαστήριο να ελέγξει τη νομιμότητα της απόφασης της Επιτροπής να χορηγήσει κοινοτική χρηματοδότηση κατά προτεραιότητα στα εγκριθέντα σχέδια, με βάση τα κριτήρια που προβλέπει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση.»

- 14 Υπό τις συνθήκες αυτές οι προσφεύγουσες άσκησαν, κάθε μια για λογαριασμό της, προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου που πρωτοκολλήθηκε στις 30 Ιουλίου 1992.
- 15 Με Διατάξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε τις υποθέσεις στο Πρωτοδικείο κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 της απόφασης 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 περί τροποποίησης της απόφασης 88/591/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ/Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21).
- 16 Με Διάταξη του Προέδρου του δεύτερου τμήματος του Πρωτοδικείου της 29ης Μαρτίου 1994, οι υποθέσεις T-452/93 και T-453/93 ενώθηκαν προκειμένου να συνεκδικασθούν.
- 17 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

Να κρίνει παραδεκτές, βάσει των άρθρων 173 και 174 της Συνθήκης, τις προσφυγές ακυρώσεως των αποφάσεων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 με τις οποίες η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στις προσφεύγουσες την κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση που είχαν ζητήσει για τα σχέδια ναυπηγήσεως ενός σκάφους αλιείας και καταψύξεώς των, σύμφωνα με τον κανονισμό 4028/86.

- 2) Να ακυρώσει τις προαναφερθείσες αποφάσεις της Επιτροπής λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της Συνθήκης ΕΟΚ και των σχετικών εκτελεστικών κανόνων, καταχρήσεως εξουσίας και παραβιάσεως γενικών αρχών του δικαίου, η τήρηση των οποίων είναι υποχρεωτική.

- 3) Στο πλαίσιο της εκτελέσεως της αποφάσεώς του και βάσει του άρθρου 176, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει αμέσως τα αναγκαία μέσα προκειμένου να χορηγηθεί στην Pevasa ως κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση το ποσό των 209 266 000 πεσέτες Ισπανίας (ΡΤΑ) και στην Impesca το ποσό των 216 286 200 ΡΤΑ που είχαν ζητήσει για τα προαναφερθέντα σχέδια, δεδομένου ότι υπήρχαν οι αναγκαίες προς τούτο πιστώσεις στον προϋπολογισμό του 1990 και του 1991 η δε άρνηση που διατυπώνεται με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις στερείται παντελώς τυπικού και νομικού ερείσματος.

- 4) Να αναγνωρίσει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 176, δεύτερο εδάφιο σε συνδυασμό με τα άρθρα 178 και 215, δεύτερο εδάφιο της Συνθήκης ΕΟΚ το δικαίωμα των προσφευγουσών να αποζημιωθούν για τις ζημιές που υπέστησαν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, με την επιδίκαση τόκων επί της εν λόγω κοινοτικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως από 31ης Οκτωβρίου 1990, οπότε έπρεπε να τους καταβληθεί αυτή, μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θα καταβληθεί πράγματι, σύμφωνα με τις κοινές στα δίκαια των κρατών μελών γενικές αρχές.

- 5) Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18 Με τα υπομνήματα απαντήσεως οι προσφεύγουσες αναδιατύπωσαν ως εξής την παράγραφο τέσσερα του αιτιτικού των προσφυγών τους:

— Να δεχθεί το αίτημα αποζημιώσεως που διατυπώνεται με την προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 176, δεύτερο εδάφιο, καθώς και τα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης ΕΟΚ και κατά συνέπεια να αναγνωρίσει το δικαίωμα των προσφευγουσών να λάβουν αποζημίωση διά της χορηγήσεως της κοινοτικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως και μάλιστα εντόκως από την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να τους χορηγηθεί αυτή.

19 Η επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) Να κρίνει τις προσφυγές απαράδεκτες.
- 2) Επικουρικώς να απορρίψει ως αβάσιμα τα αιτήματα ακυρώσεως των προσαλλομένων αποφάσεων.
- 3) Να κρίνει απαράδεκτο και επικουρικώς αβάσιμο το αίτημα της αναγνώρισεως από το Πρωτοδικείο του δικαιώματος των προσφευγουσών να λάβουν την ενίσχυση που ζήτησαν.
- 4) Να κρίνει απαράδεκτα και επικουρικώς αβάσιμα τα αιτήματα αποζημιώσεως.
- 5) Να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

20 Το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάζει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως. Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 3, του ίδιου Κανονισμού η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) κρίνει εν προκειμένω ότι διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να παρέλκει η διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων

21 Όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα ακυρώσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή ασκήθηκε μετά την παρέλευση της προθεσμίας των δύο μηνών που

προβλέπει το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και της παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες, ως αποδέκτες των ανακοινώσεων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 δεν μπορούσαν λογικά να διατηρούν αμφιβολίες ως προς το ότι οι πράξεις αυτές που τις πληροφορούσαν χωρίς περιστροφές και οριστικά ότι οι αιτήσεις τους είχαν απορριφθεί, ίσχυαν ως αποφάσεις.

- 22 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής υπό την οριστική τους μορφή τους κοινοποιήθηκαν ρητά με το έγγραφο της 18ης Μαΐου 1992. Επομένως η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής άρχισε να τρέχει από την παραλαβή του εγγράφου αυτού στις 25 Μαΐου 1992.
- 23 Η Επιτροπή φρονεί ότι τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η Pevasa με το έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1992 και η Inpesca με το έγγραφο της 27ης Ιανουαρίου 1992 έπρεπε να προβληθούν στο πλαίσιο εμπόθεσμης προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή και όχι στο πλαίσιο ενστάσεως όπως αυτή που της υπέβαλαν οι προσφεύγουσες. Η Επιτροπή φρονεί ότι η όχληση που της απήθηναν οι προσφεύγουσες προκειμένου να ενεργήσει βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης είχε επίσης σκοπό να συγκαλύψει και να αποκρύψει την παρέλευση της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής.
- 24 Οι προσφεύγουσες απαντούν ότι οι αποφάσεις που έλαβε η Επιτροπή επί των αιτήσεών τους είναι ανυπόστατες διότι τα έγγραφα κοινοποιήσεως, όπως τα έγγραφα της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 δεν μπορούν να συνιστούν ούτε να αντικαθιστούν αποφάσεις υπό τυπική μορφή, ανταποκρινόμενες στις διατάξεις των άρθρων 189,190 και 191 της Συνθήκης ΕΟΚ και ότι η Επιτροπή διευκρίνισε τη θέση της για πρώτη φορά με το από 18 Μαΐου 1992 έγγραφο.
- 25 Όσον αφορά, το αίτημα να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την ικανοποίηση των αιτήσεων χρηματοδοτικής ενισχύσεως που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες, οι τελευταίες διευκρινίζουν με την προ-

σφυγή ότι ζητούν «από το Δικαστήριο να ακυρώσει με την απόφασή του τις προσβαλλόμενες αποφάσεις και να κρίνει δικαιολογημένη τη χορήγηση στην προσφεύγουσα επιχείρηση την κοινοτική συνδρομή που ζητεί». Η Επιτροπή φρονεί ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

- 26 Όσον αφορά, τρίτον, το αίτημα αποζημιώσεως που διατυπώνουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή παρατηρεί ότι είναι απαράδεκτο διότι είναι παρεπόμενο άλλου αιτήματος που είναι απαράδεκτο, δηλαδή του αιτήματος να αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο το δικαίωμα των προσφευγουσών να λάβουν τη χρηματοδοτική ενίσχυση που ζητούν.
- 27 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι το αίτημα αποζημιώσεως που διατυπώνουν είναι παραδεκτό υπό το φως της νομολογίας του Δικαστηρίου, κατά την οποία, η αγωγή αποζημιώσεως αποτελεί αυτοτελές ένδικο βοήθεια (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, 770, σκέψη 32).

Σκεπτικό

Επί του αιτήματος της ακυρώσεως των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991

- 28 Στο πλαίσιο της εξετάσεως του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως των επιδίκων πράξεων πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η προσφυγή σκοπεί την ακύρωση πράξεων δυναμένων να προσβληθούν κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ. Πράγματι αν υποθεθεί ότι τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 των οποίων ζητείται η ακύρωση δεν αποτελούν, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, αποφάσεις, το αίτημα της ακυρώσεώς τους θα ήταν απαράδεκτο.

- 29 Κατά πάγια νομολογία, τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση συνιστούν αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, 2651, σκέψη 9, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, II-381, σκέψη 42). Αντιθέτως, η μορφή υπό την οποία εκδίδονται αυτές οι πράξεις ή αποφάσεις δεν επηρεάζει κατ' αρχήν τη δυνατότητα να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση IBM κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 9. απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Racc. 1971, σ. 263, 277, σκέψη 42).
- 30 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι με τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990, οι προσφεύγουσες πληροφορήθηκαν ότι οι αιτήσεις τους για χρηματοδοτική συνδρομή δεν μπορούσαν να ικανοποιηθούν κατά το οικονομικό έτος 1990 λόγω ανεπαρκείας των κονδυλίων. Σύμφωνα με το άρθρο 37 του κανονισμού 4028/86, οι αιτήσεις μεταφέρθηκαν στο επόμενο οικονομικό έτος. Με έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991, οι προσφεύγουσες πληροφορήθηκαν ότι οι αιτήσεις τους απορρίφθηκαν για δεύτερη φορά λόγω ανεπαρκείας των κονδυλίων.
- 31 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 είναι εν πάση περιπτώσει νομικές πράξεις που παράγουν οριστικά έννομα αποτελέσματα έναντι των προσφευγουσών. Πράγματι με τα έγγραφα αυτά, διατυπωμένα με ακρίβεια και χωρίς περιστροφές, η Επιτροπή έλαβε οριστική θέση σχετικά με τις αιτήσεις των προσφευγουσών, δεδομένου ότι το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86 προβλέπει μόνο μια μεταφορά των αιτήσεων που δεν μπόρεσαν να τύχουν της κοινοτικής συνδρομής λόγω της ανεπαρκείας των διαθέσιμων χρηματοδοτικών μέσων.
- 32 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 αποτελούν πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ. Δεδομένου ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 είναι

μεταγενέστερα των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και ότι η Επιτροπή στηρίζει την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει στο εκπρόθεσμο του αιτήματος ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν χρειάζεται να αποφανθεί ως προς τη νομική φύση των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990.

- 33 Το δεύτερο ζήτημα που πρέπει να εξετασθεί είναι αν τηρήθηκε η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής. Σχετικώς πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο της Συνθήκης ΕΟΚ που ισχύει κατά τον χρόνο της καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής και επαναλαμβάνεται στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο της Συνθήκης ΕΚ καθορίζει δίμηνη προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, υπολογιζομένη, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξης, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποίησεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως. Κατά το άρθρο 42 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, η προθεσμία αυτή παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως όπως ορίζει ο Κανονισμός Διαδικασίας.
- 34 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991, όπως και τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990 δεν κοινοποιήθηκαν ώστε να αρχίσει να τρέχει γι' αυτές η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής και ότι οι αποφάσεις που έλαβε η Επιτροπή επί των αιτήσεών τους για χρηματοδοτική συνδρομή τους κοινοποιήθηκαν για πρώτη φορά με τα προαναφερθέντα έγγραφα της 18ης Μαΐου 1992.
- 35 Επί του επιχειρήματος αυτού αρκεί να σημειωθεί ότι, όπως έκρινε ήδη το Πρωτοδικείο (βλ. σκέψεις 30,31 και 32) τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 — διατυπωμένα με ακρίβεια και χωρίς περιστροφές — περιείχαν την οριστική απόφαση της Επιτροπής επί των αιτήσεων οικονομικής συνδρομής των προσφευγουσών. Επομένως, τα έγγραφα αυτά πρέπει να θεωρηθούν ως νομότυπη κοινοποίηση των επιδικών αποφάσεων κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (βλ. ιδίως τη Διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1990, C-12/90, Infortec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-4265, I-4269, σκέψη 9). Επι-

πλέον αν υποτεθεί ότι τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990 αποτελούν και αυτά πράξεις δεκτικές προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 173 πρέπει να θεωρηθούν και αυτά για τους ίδιους λόγους ως συνιστώντα νομότυπη κοινοποίηση της αποφάσεως της Επιτροπής την οποία εμπεριέχουν.

- 36 Βεβαίως οι ακριβείς ημερομηνίες της παραλαβής των εγγράφων αυτών από τις προσφεύγουσες δεν αποδεικνύονται. Αφού όμως το από 7 Ιανουαρίου 1992 έγγραφο της Pevasa και το από 27 Ιανουαρίου 1992 έγγραφο της Impesca προς την Επιτροπή αναφέρονται και τα δύο ρητά στις προσβαλλόμενες πράξεις, είναι φανερό ότι η Pevasa και η Impesca έλαβαν γνώση των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 το αργότερο στις 7 Ιανουαρίου 1992 και στις 27 Ιανουαρίου 1992 αντιστοίχως.
- 37 Συνεπώς το συμπέρασμα είναι ότι οι προσφυγές που πρωτοκολλήθηκαν στις 30 Ιουλίου 1992 ασκήθηκαν, όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως, πολύ μετά την παρέλευση της δέμηνης προθεσμίας του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ παρακταθείσα κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως και γι' αυτό τον λόγο πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες.

Επί του αιτήματος να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση της ζητουμένης ενισχύσεως.

- 38 Πρέπει να σημειωθεί ότι στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, η αρμοδιότητα του κοινοτικού δικαστή περιορίζεται στο έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη το Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 174 της Συνθήκης ΕΚ, κηρύσσει την προσβαλλομένη πράξη άκυρη. Κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΚ, το όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη οφείλει στην περίπτωση αυτή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

- 39 Το υπό κρίση αίτημα, στηριζόμενο στο άρθρο 176, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, που επαναλαμβάνεται στο άρθρο 176, πρώτο εδάφιο της Συνθήκης ΕΚ, συνίσταται στο να αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο το δικαίωμα των προσφευγουσών να λάβουν την ενίσχυση που ζήτησαν. Το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο διότι υπερακοντίζει την αρμοδιότητα που έχει το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

Επί του αιτήματος της επιδικάσεως τόκων υπερημερίας

- 40 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι το αρχικό αίτημα των προσφυγών ήταν να αναγνωρισθεί το δικαίωμα των προσφευγουσών να λάβουν ως αποζημίωση για τη ζημία που υπέστησαν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, τόκους επί του ποσού της κοινοτικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως που ζήτησαν, από 31 Οκτωβρίου 1990, οπότε έπρεπε να τους καταβληθεί το ποσό αυτό, μέχρι εξοφλήσεως. Με τα υπομνήματα απαντήσεως οι προσφεύγουσες διέυρυναν το αίτημά τους και ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει το δικαίωμά τους «για αποκατάσταση της βλάβης που υπέστησαν διά της χορηγήσεως της χρηματοδοτικής ενισχύσεως, μετά των τόκων υπερημερίας που οφείλονται από την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να τους καταβληθεί η κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση».
- 41 Κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας «κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία». Κατά πάγια νομολογία, η διάταξη αυτή δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να ερμηνευθεί ως επιτρέπουσα στον προσφεύγοντα να υποβάλει στο Δικαστήριο νέα αιτήματα (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, Gema κατά Επιτροπής, Rec. 1979, σ. 3173, 3191, σκέψη 26. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France κ. λπ. κατά Επιτροπής, σ. II-2285, II-2302, σκέψη 43). Ομοίως οι προσφεύγουσες δεν μπορούν κατά τη διάρκεια της δίκης να διευρύνουν το αίτημα που διατύπωσαν με το εισαγωγικό δικόγραφο.

- 42 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο οφείλει να περιορισθεί εν προκειμένω στην εξέταση του ζητήματος αν είναι παραδεκτό το αίτημα της επιδίκασης τόκων, όπως διατυπώνεται με το εισαγωγικό δικόγραφο.
- 43 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι εν προκειμένω το αίτημα της αποζημίωσης δεν έχει αυτοτελή χαρακτήρα. Όπως ορθά υποστηρίζει η Επιτροπή, το αίτημα της αποζημίωσης με το οποίο ζητείται απλώς η επιδίκαση τόκων επί του ποσού της ζητούμενης ενισχύσεως, εξαρτάται από το αίτημα που στήριξαν οι προσφεύγουσες στο άρθρο 171, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, να αναγνωρίσει δηλαδή το Πρωτοδικείο το δικαίωμά τους να λάβουν την ενίσχυση που ζήτησαν. Δεδομένου ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο, απαράδεκτο είναι και το αίτημα της επιδίκασεως τόκων επί του ποσού του κυρίου αιτήματος.
- 44 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν εξ ολοκλήρου ως απαράδεκτες.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 45 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν κάθε μια στα δικά της έξοδα καθώς και στο ήμισυ των εξόδων της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.**

- 2) Κάθε προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής.**

Λουξεμβούργο, 28 Απριλίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça